

279423

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

Prețul abonamentuluiParohiile cl. I. pe un an 2000 Lei
Parohiile cl. II. 1800 Lei
Parohiile cl. III. și subclas. 1500 Lei
Pentru particulariă 1200 Lei**APARE DUMINECA**MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI
EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.**Prețul inserțiunilor**Concure de prot. 4000 Lei. Parohii de
cl. I 2500, de cl. II 2000, de cl. III 800 Lei
Celelalte publicații 1 cm. □ 12 Lei**1945**

Cel ce a pus soarele și luna pe bolta cerească, pentru ca prin ele să împartă crugul anului în anotimpuri, iar lungimea de zile a omului și a vietăților în ani, ne-a îngăduit nouă ca țară și fiecărui supraviețuitor în parte, să ajungem încheierea anului 1944 și să pășim, sfioși și întrebători, pragul celui de al 1945-lea an dela Mântuire.

De aceea, primul nostru gând, din prima zi a noului an, se îndreaptă rugător spre El, Domnul Puterilor, Dumnezeu, mulțumindu-l de toate și pentru toate.

Și, nefiindu-ne nouă dat nici măcar a ști, ne cum a lungi numărul zilelor și sfârșitul omului, îl implorăm să ne scrie în cartea vieții anului 1945.

Omenirea, în trei etape — copilăria, vârsta puterii și bătrânețea — încheie azi un an din viață, fiecare pe limba și cu simțemintele sale.

Copilul se bucură că a crescut mai mare cu un an; ajunge spre maturitate, când va fi singur stăpân pe sine și asemenea tatălui.

Pentru bărbatul din vârsta puterii, anul trece aproape pe nesimțite.

Bătrânul simte greutatea unui an în plus, pus pe umeri; trecerea lui îi pune o nouă cută pe frunte și în gând îi aduce nimicnicia vieții și scurtimea anilor ei.

Și tot prin trei timpuri se frământă mintea omului: Trecutul mai îndepărtat cu liniște și mai apropiat cu suferinți; Prezentul, de ale căruia grozavii se închid ochii noștri și Viitorul, care necunoscut fiind, astăzi începe cu marea înirebare: Mai ai băutura suferinții în pahar? și referindu-ne iarăși la Hristosul nostru, îl imităm: „Trecă acest pahar dela noi, dar, nu precum voim noi, ci precum tu voești!”

Sufletul omenirii din toate aceste grupări, cu primul pas peste pragul noului an, râvnește

însă spre ceace-i lipsește de peste un sfert de deceniu și ceace-i este mai scump: *pacea*.

Bilanțul anului trecut îl știm fiecare dintre noi.

A fost un an de grele încercări. Dar puterea credinții poporului nostru pravoslavnic a atras mila și ajutorul lui Dumnezeu, la care credință alipindu-se vitalitatea Neamului românesc, am început a trece peste grelele încercări.

Alimentăm nădejdea că noul an va aduce *pacea lumii* și bucuria Neamului românesc creștinesc.

Zic „nădejde”, căci ea e virtute creștină și, după mărturisirea sf. Apostol al Neamurilor, ea „nu dă de rușne, căci iubirea lui Dumnezeu fu turnată în inimile noastre prin Duh Sfânt”.

Credința noastră, a celor din acest colț de țară, în formă văzută administrativă, formează Eparhia Caransebeșului, având în frunte pe P. S. S. Păr. Episcop Veniamin.

Urările noastre, din prilejul Anului nou, se îndreaptă întâiu spre el și, mărturisindu-i că atunci când încercările sunt mai grele, virtuțile sunt mai tari; când unitatea este discutată, coeziunea este mai puternică, îi strigăm: „Întru mulți ani Stăpâne!”

În nex cu ideia de Neam și vitalitate a poporului românesc, avem înaintea chipul tânăr, dar cu înțelepciune de bătrân, al Majestății Sale Regelui Mihai I, căruia mărturisindu-l neîndoelnică noastră credință, îi strigăm: „Trăiască Regele”.

Colaboratorilor și cetitorilor noștri, precum și tuturor celor cari ne iubesc și celor cari ne urăsc pe noi, le facem urările cu cuvintele colindei de Anul nou:

„Cu noroc și bucurie,
Adevăr și armonie”.

REDACȚIA

DIN PASTORALELE ARHIEREȘTI

Din pastorală I. P. S. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului:

Sărbătoarea sceașta ne aduce aminte de minunea coborîrii Fiului lui Dumnezeu pînă la noi, pentru a ne ușura în greutățile vieții, a ne lumina drumurile ei și a ne hărăzi mântuirea cea de veci. Solia Crăciunului ne aduce mărturia iubirii atotcovârșitoare a lui Dumnezeu, care „așa a iubit lumea încît și pe Unul Născut Fiu Său l-a dat, ca tot cel ce crede într'ănsul să nu piară, ci să aibă viața de veci” (Ioan 3, 16). Această iubire a lui Dumnezeu strălucește și în bezna zilelor noastre și par'că azi îi simțim mai mult mângăierea și folosul...

Dar mântuirea sufletului cere nu numai jertfele grele, ci și închinarea lui întregă lui Dumnezeu. Prin aceasta îl împreunăm cu Hristos, facem să stăpânească în el pururea gândul la Mântuitorul nostru. Nimenea nu este fără de greșală înaintea lui Dumnezeu. De aceea a venit Domnul nostru Iisus Hristos să ne scape de vină, de întinăciunea păcatului, dându-se jertfă de răscumpărare pentru toți. Astfel taina mântuirii noastre se înfăptuește numai în legătura cu Hristos Domnul. Numai El ne poate da viața cea nouă, numai în el își află sufletul isvorul mântuirii. Să ne deschidem dreptacea sufletul ca să primim lumina lui Hristos, harul cel sfințitor al Lui și pe Hristos însuși înlăuntrul nostru. Aceasta e singura cale pentru mântuirea sufletului.

Azi vorbit, dragii mei, de pierderile acestui războiu. Dacă am dori și un câștig de pe urma lui, acesta ar fi cel mai mare: *mântuirea sufletelor prin apropierea lor de Hristos*, în urma multor încercări dureroase prin cari au trecut. Războiul acesta s'ar răscumpăra de șiroacle de sânge vărsat numai când s'ar dovedi ca un mijloc prin care sufletele găsesc pe Dumnezeu și Dumnezeu găsește sufletele; numai de pe urma lui ar răsări un suflet plin de credință, de iubire, de curăție, îndreptat și tare. Aceasta ar fi comoara cea mai mare ce ne-ar lăsa-o războiul de azi moștenire.

Asemenea suflete sunt și pentru neam tot ce e mai de preț. De astfel de suflete avem trebuință și noi, poporul românesc, azi. *Prin nimic nu-i poți fi de folos azi mai mult neamului tău, decît încreștinându-ți sufletul pînă în adâncimile lui.* Un popor încă își are sufletul său, în care se adună sufletele tuturor fiilor săi. Și

precum sunt sufletele noastre, a fiecăruia, așa e și sufletul neamului. Iar un neam de oameni, o nație, trăiește prin puterea sufletului său și se slăbănogăște prin slăbirea sufletului. Precum zicem despre un ins: „Ce-i va folosi omului de-ar folosi lumea toată și-și va pierde sufletul rău?“, așa putem zice și despre un neam: „Ce-i va folosi unui neam de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său?“

Ținta cea mai înaltă, iubii mei, pentru care luptăm și azi și purtăm greutățile războiului nu e în rîndul întăiu dobândirea unor bunuri pămîntești trecătoare, ci păstrarea sufletului românesc întreg și neștirbit, știind că un neam, o nație trăiește prin sufletul său. Dacă vom reuși ca prin acest războiu să curățim și să sfințim sufletul neamului, am dobândi câștigul cel mai mare.

A lupta astfel pentru sufletul neamului, înseamnă a lupta pentru biruința și viitorul lui. Fiindcă în adâncimile sufletului zace puterea de viață a neamului și a Țării“.

Din pastorală P. S. S. Episcopului Nicolae al Clujului:

În timpul acestui șir de ani de urgie revărsată asupra lumii, în bisericile noastre n'a încetat vestirea Evangheliei Mântuitorului nostru Iisus Hristos. De pe amvoanele sfintelor noastre lăcașuri de'nchinare au răsunit, mai calde și mai însuflețite ca ori cînd, chemările de pace. Și era firesc să se întîmple așa; căci cu cât se'nvifora războiul și cu cât se'ngrămădeau necazurile și pustuirile lui — cu cât sporea și setea oamenilor după pacea binecuvîntată. Totuși, niciodată aceste chemări n'au fost mai fierbinți și n'au izvorit mai din adâncuri de inimă, ca'n zilele slăvitului praznic al Nașterii Domnului.

Așa sunt rugăciunile noastre și astăzi: fierbinți și izvorite din adîncul inimilor noastre dosădite. Și nu încetăm a nădăjdui, că Dumnezeu îndurării va rîndui, nu peste multă vreme, așteptată biruință pe seama neamurilor cari luptă pentru libertatea și dreptatea lumii. Iar după această biruință se va sălășlui *pacea și bună învoirea între oameni*, potrivit soliei sfinte care a răsunit de pe buze îngerești, deasupra leagănelui din Vifleem, în noaptea plină de taină a Nașterii Domnului.

Căci fără libertate și dreptate viața e un chin lipsit de roduri, pentru oamenii singuratici și pentru neamuri deopotrivă.

Poate că niciun neam de pe fața

pământului n'a adus atâtea jertfe pentru dreapta și libertatea sa, ca neamul românesc. Nici una din națiile lăsate de Dumnezeu pe pământ n'a trecut printr'o atât de neagră și de îndelungată săptămână a patimilor, ca nația noastră. De aceea nu slăbim întru nădejdea, că și învierea noastră va întrece în strălucire învierea tuturor celorlalte nații.

Lipiți-vă, iubiții mei fii sufletești, tot mai strâns de cânul cald al Maicii noastre Biserici dreptmăritoare, care scăpare s'a făcut nouă din neam în neam și care ne-a fost scut nebiruit mai ales în cumplitele vremi din urmă. Voi știți că în mijlocul celor mai sălbatice prigoane Ea ne-a fost singura pavază, Ea ne-a mângăiat, Ea ne-a întărit, Ea ne-a povățuit, Ea ne-a îndemnat fără nctare *să stăm bine să stăm fără frică (în fața oamenilor), să luăm aminte sfânta jertfă în pace a o aduce.* Ea ne-a păstrat veșnic aprinsă candela credinții care mută munți și hotară despărțitoare de frați. Cine nici după cele pătimate de noi nu-i recunoaște, plin de evlavie, această neasemănată vrednicie, acela este orbit de patimă. De acela să nu ascultați, căci *orb pe orb dacă povățuiește, amândoi vor cădea în prăpastie.*

Din pastorală P. S. S. Episcopului Vasile al Timișorii:

Arătarea în lume a lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, prin nașterea Sa cea mai presus de fire din Preacurata Fecioară Maria, a fost — și rămâne pentru toate veacurile — ca un luminos răsărit de soare, cu o bogată revărsare de raze de lumină duhovnicească, prin care s-a împrăștiat tot întunerecul păcatului și al păgânătății.

Lumina Răsăritului Celui de Sus, pornind din ieslea Vifleemului, a copleșit cu strălucirea ei toată podoaba învățaturii păgâne. Ea a spulberat îngâmfarea cărturarilor, a înfrânt semeția filosofilor și a făcut să amuțească glasul ritorilor celor iscusii la vorbă.

În același timp însă, Raza Tatălui, sălășluită în peștera Vifleemului, a adus în inimi credința lămuritoare a atâtor taine, chinuitoare de suflet până atunci. A sădit în suflete dragostea și înfrățirea dintre oameni, ca fii a aceluiaș Părinte și a temeluit într'ânsele nădejdea izbăvirii de toată povara păcatului și a suferinții și morții, prilejuite de el...

A slăvi pe Hristos Cel ce se naște și a prăznui astfel, cu vrednicie și cu folos de mântuire praznicul sfânt al Nașterii Domnului nu se poate deci, fără a lua, cu prilejul dumnezees-

cului praznic, creștineșcul îndemn și hotărârea nestrămutată de a lămuri și întări în sufletele noastre adevărurile credinței noastre ortodoxe. Șica le păstra și apăra cu sfîntenie și creștinească bărbăție și statornicie față de orice încercare, din partea oricui, de a le strica în curățenia lor, de a le slăbi, schimba, ori înlocui cu altele învățături necreștinești. Să ne străduim ca: „nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici căpeteniile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncul, nici altă făptură oarecare...” să... „nu poată pe noi să ne despărtească de dragostea lui Dumnezeu, care este întru Hristos Iisus, Domnul...”

Azi în aceste vremuri de grea suferință și încercare pentru fiecare din noi, alipirea cu statornicie de sfânta noastră Biserică și sfințele, dumnezeieștile și mântuitoarele ei învățături și orândueli, credința noastră creștină ortodoxă, tare și nestrămutată este anghira cea mai sigură și mai de preț a sufletelor noastre. Și singurul izvor curat de îndreptățită nădejde, că, fiind binecuvântați pentru tăria și curățenia credinței noastre cu ajutor de Sus, vom putea trece cu bine și neînfrânți, noi și Neamul nostru, peste cumplitele încercări de cari suntem împresurați. Bine știind, că „...nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum de a se asemana cu slava viitoare, care să se descopere întru noi”.

Anul nou — viață nouă

Moșneagul gârbovit de ani și nins de vremi; purtând în suflet nostalgie și melancolie, reprezentând anul 1944 e răpus în luptă de fecioara plină de încredere și elan — de anul 1945.

Se sfârșește un an și începe altul. Apune cel vechiu și răsare cel nou. Anul vechi duce cu sine atâtea speranțe spulberate și atâtea tragedii uitate. Câte vise decepționate și câte idealuri trădate nu cuprinde anul rămas în urma noastră. Din pieptul tuturor răsună acum un puternic *ce a fost și în același timp un ce va fi.* Ce a fost anul trecut știm cu toții; *an de doliu național, an de grele încercări, an al morții și al jertfelor; an al refugiaților și al sinistraților, an al patimilor și al ispășirilor, an al plânsului și a suspinului.* Greutatea lui a fost suportată senin și cu resemnare de toată lumea; căci din durerea și suferința anului trecut, se naște anul nou, ce cuprinde în sine taina nădejdiilor naționale și certitudinea biruințelor integrale.

Deacea noaptea de revelion trebuie să fie moment de revizuire a conștiințelor și clipa

marilor răspunderi morale și istorice. La miezul nopții se pune hotar între anul ce s'a terminat și anul ce vine. Se prohodeste anul vechiu, iar prin stingerea luminilor se înmormântează cu el toate insuccesele și căderile noastre; dar și toate dorurile și aspirațiile neîmplinite.

E aceasta o clipă de tristețe, de tăcere și de reculegere. O tăcere adâncă cuprinde suflătele noastre și un fior al necunoscutului fulgeră în conștiința omenirii. Din viața noastră s'a mai dus un an și s'a mai stins o nădejde de mai bine.

Dar, imediat lumina și veselia cuprinde pe toți, căci noul an a sosit. Da, anul nou a venit cu bucurie, cu încredere și cu nădejdi biruitoare. E început de an și începătură de viață nouă. E temelie pe care vom clădi încă un an de muncă aspră pentru viitorul patriei.

Câte taine și surprize nu ne va aduce noul an! Cine știe dacă nu vom regreta pe cel ce l-am îngropat acum!!

Pentru viața creștină însă noul an, înseamnă trezire din somnolența păcatului, evadare din vremelnicie și deșteptare din letargia incapacității spirituale și a insensibilității morale. E ziua în care odată cu anul vechiu îngropăm tot ce e păcat, vițiu și rătăcire în viața noastră. E ziua în care „securea la rădăcina pomilor zace, deci tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă“.

Odată cu zorii noului an să răsară și în suflete hotărârile morale, răspunderile naționale și purificările spirituale. Anul nou, să însemneze pentru fiecare ziua primă a convertirii sale.

„La cele de sus cugetați, iar nu la cele de pe pământ“. (Coloseni III, 2). Gândul la rostul nostru pe pământ și pornirea spre ideal, ne duce spre pocăința adevărată. Înnoirea noastră, înseamnă renaștere, întoarcere la Domnul, și împăcare cu cerul, cu sine și cu aproapele nostru.

Pentru ca odată cu noul an să devenim și noi făptură nouă, trebuie să începem lupta cu noi înșine, cu lumea și cu ispita. Pentru aceasta „Uitând cele din urmă și îndreptându-mă înainte, alerg spre țintă, spre răsplata chemării celei de sus pe care mi-a făcut-o Dumnezeu prin Hristos Iisus“. (Filipeni III, 13—14).

Uitând trecutul plin de păcate, să ne orientăm spre idealul sfințeniei. Să părăsim pe mamona și să ne dăruim lui Iisus. Calea Damascului să devină o realitate în viața fiecăruia. A deveni făptură nouă înseamnă că în sufletul tău, arde Candela credinței, rodește mila și se afirmă certitudinea vieții spirituale. Înseamnă a nu mai trăi tu, ci Hristos și Evanghelia. Sa prin tine. Înseamnă capacitatea eroică de a te

dăru pentru ideal și a te jertfi pentru aproapele. Aceasta însă nu se poate fără Hristos căci „nimenea nu poate să pună altă temelie afară de cea pusă, care este Iisus Hristos“. (I Corințeni III, 11).

Ziua în care ne hotărîm pentru Hristos, pentru ideal, pentru suflet și mântuirea lui; e prima zi a anului biruitor. E ziua inaugurală a realei biruințe și a categorice certitudinii spirituale. „La semn alerg“, înseamnă că ai puteri nouă de a lupta și realiza integral pe omul cel nou și duhovnicesc. Aceasta înseamnă, rodire de viață nouă, pasiune jertfelnică pentru altul și trăire eroică în vederea idealului. „A trăi eroic înseamnă a faptui, adecă a trăi pentru ceva și a realiza acel ceva; însemnează efortul care se consumă în lupta de depășire a cotidianului cu intenția de a realiza un țel transcendent cotidianului, țel cu alte orizonturi și alte perspective decât cele strâmte, de proporții reduse, din cotidian!! (I. C. Nonea — Eroismul ca atitudine de viață în Revista Luceafărul Anul I, No. 6, Sept. 1941, pag. 179).

Deaceia anul nou trebuie să fie ziua ofensivei spirituale și a mobilizării conștiințelor în vederea luptei cu ispitele și tentațiile satanei. Trebuie să fie ziua întoarcerii către altare și credință; ziua împăcării și a înfrățirii în luptă pentru legea românească. Să nu uităm că „Toate le pot cu ajutorul lui Hristos care mă întărește“. (Filipeni IV, 13). Aceasta ne dă certitudinea salvării.

După ce ne-am refugiat în taina conștiinței noastre și am stat la sfat cu noi înșine; după ce ne-am recapitulat faptele și ne-am recules în tăcere; găsim puterea de a ne hotărî la fapta cea nouă. Așa făcând vom aprinde lumina Evangheliei, care ne va lumina calea și la căldura ei vom topi sloii de gheață ai necredinței și luptei de clasă.

Noul an înseamnă examen de conștiință, asceza voinței, exercițiul cunoașterii și stăpânirii de sine și logica intransigenței în luptă pentru ideal. Deci „Să lepădați chipul de vețuire din trecut al omului celui vechiu, care pierе în poftele cele ademenitoare și înnoind duhul minții voastre să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu de o cuvioșie și sfințenie adevărată“. (Efeseni IV, 22—24).

În această luptă „Nu vă temeți“, căci puterea lui Dumnezeu ne stă în ajutor. „Toate le pot întru Hristos Cel ce mă întărește“ (Filipeni IV, 13). Harul divin ne susține și ajută în toate și în același timp ne inspiră spiritul misionar și entuziasmul evanghelic. Transfigurați de focul credinței în idealul convertirii noastre, vom găsi

În noi energia necesară de a realiza această convertire. Deci, se cuvine din nou afirmată logica infinitului și valorificată comuniunea cu divinitatea. „Orice om când se întâmplă să stea în față cu eternele realități ale existenței, devine ipso facto, — un credincios“ (E. Crowley). Anul nou să fie ziua acestei experiențe spirituale și a intuirii realităților transcendente. Să fie ziua deplinei sincerității și a desăvârșitei pietăți. Să fie ziua că în care să strigăm Doamne rămâi cu noi, că să putem învinge pe omul cel vechiu și să triumfe cel nou cu toate legitimele sale aspirații.

„Omul stârșit“ a lui G. Papini, să ne fie punctul de plecare spre culmile înșorite ale omului duhovnicesc. Să pornim spre urcușul sfințeniei, privind viața prin optica eternității. „Un an poate fi o clipă sau o veșnicie în acelaș timp. O clipă când îl sacrifici pe rugul voluptăților instinctuale și o veșnicie când îl valorifici în lumina perfecțiunii spirituale. O clipă când îl trăești pentru pământ și o veșnicie când îl trăești pentru cer“ (Dr. Gr. Cristescu : Vîno și Vezi, pag. 33). Gîndul la ziua morții și în special gîndul la ziua judecării de apoi, trezește în conștiințe : răspundere, asceză și rugă.

Iisus ne îndeamnă la priveghere și rugăciune! În noaptea de anul nou, câți vor priveghia și se vor ruga lângă icoană cu candela aprinsă! Câți vor medita în tăcere și se vor pătrunde de adevărul vieții creștine! În urma acestei reflexii și concentrări sufletești, vei vedea omule ce este bunătatea și mila față de cei căzuți între tâlhari și nenorociri; vei înțelege ascultarea și supunerea față de autoritatea constituită și mai ales vei descifra sensul iubirii și a muncii față de patrie, elanul și sacrificiul față de ideal, cât și credința și jertfa față de Iisus și Evanghelia sa. Prin aceasta vom reîntegra în suflete și în viața națională semnificația etică a jertfei pentru victoria supremelor idealuri și augustelor chemări ce ni se fac astăzi. „Iată eu cu voi sunt până la stârșitul veacurilor“, prin această legătură mistică cu Creatorul, căpătăm curaj, încredere, îndrăzneală și speranță, în marea simfonie a morții de acum, că vom birui.

La acest început de an gîndul tuturor să fie înfrățirea, cinstită și corectă; unitatea și colaborarea tuturor în vederea unei păci drepte; armonia și solidaritatea tuturor, în vederea salvării neamului și a credinței creștine. Căci „un astfel de popor, înfrățit într-o unitate indestructibilă și însuflețit de credința în Dumnezeu rămâne nebiruit. Sufletul nu poate fi biruit“ (Mitropolitul Nicolae, „Măntuiește Doamne poporul tău“, pag. 41, Sibiu, 1945).

În aceste perspective, anul 1945 să fie anul convertirilor individuale, prin care să aducem din nou pe Hristos în lume. Prin aceste conștiințe convertite, prin aceste suflete renăscute și prin aceste personalități duhovnicești, vom putea înscrie în istoria noastră anul nou al împlinirii dreptății românești. Acest an nou ar însemna dreptate socială, libertate națională, ordine morală, disciplină spirituală, umanitate creștină și înfrățirea tuturor popoarelor prin Biserică și aplanarea conflictelor sociale prin Evanghelia.

Așa noul an va însemna viață nouă, prin convertirea noastră și prin salvarea neamului din greul impas în care ne găsim. În pragul acestui nou an strigați cu toții : „Doamne al puterilor fii cu noi!“ **Prof. I. Bulea-Cășuneanu**

AN NOU

S'a prăvălit în abisul trecutului întunecos și ultima zi a anului 1944.

Și, cu ziua de azi am trecut pragul unui nou an.

De anul care s'a dus și nu se va mai întoarce, o omenire greu încercată de ororile unui războiu de proporții apocaliptice, cum istoria neamurilor n'a cunoscut un altul, cu sufletul răvășit de tălăzuri epocale de concepții asupra sensului vieții, legase — așa cum face la începutul fiecărui an, — atâtea speranțe de mai bine... Dar, el n'a adus cu sine, decât noi nenorociri, noi suferințe, continuarea cu și mai mare înverșunare a luptei de exterminare între popoare, răbufniri de bombe, moloz, moarte...

Și, astfel, omenirea unui secol de mari și adânci prefaceri sociale, la sfârșitul unui an și începutul altuia, se vede urcând din greu calvarul unui drum, care pare a nu mai avea sfârșit.

Revărsatul primelor zori ale anului care a început, a avut loc. Dar ce speranțe de mai bine putem lega de acest an, când în loc să se întrevadă mijind și zorile unei păci atât de mult dorită de întreaga omenire, cu putere de tunet, mai luminoasă decât fulgerul, se desprinde din întunerecul veacurilor, eterna și mereu actuala întrebare a Cerului:

Cain!... Cain!... Unde este fratele tău Abel?... Ce ai făcut? Măinile îți sunt pătate de sânge! Ai ucis! Nu te îngrozești de fapta ta?

— Nu! răspunde omul acestui veac. **Și, războiul continuă.**

Sub mâna lui Cain, veacurile au cunoscut din plin durerea. Prin Cain tragedia umană a fost mereu reînnoită. Continuitatea pe calea progresului, a binelui și dreptății, a fost mereu întreruptă.

Omenirea a fost, este și rămâne „într'un necurmat războiu împotriva ei însăși, fără să-și fi luat vreodată timp să cugete și să vadă pentru ce?” zice marele astronom Camille Flammarion.

„Jertfele acestui Moloch, se urcă la cel puțin 40 de milioane de oameni pe secol. Cam 1200 de milioane pentru întreaga istorie asiatico-europeană. Numai sângele lor, ar face 18 milioane de metri cubi sau 18 miliarde 900 milioane de kgr.

„Pentru asemenea isprăvi, numai într'o jumătate de secol popoarele civilizate ale Europei și Americii, au cheltuit peste 900 miliarde lei...”

Niciodată însă, numărul miliardelor cheltuite n'a fost mai impresionant și nici mijloacele de exterminare mai exasperante ca în acest măcel unic în istoria popoarelor.

Dar, cu toate acestea, omenirea n'a renunțat la viață, ci este mai dornică decât oricând, de a ajunge la pace, spre a începe să reclădiască ceea ce s'a năruit. Reclădirea trebuie să înceapă însă mai întâiu cu ceea ce s'a năruit în suflete!

Este în legea firii ca orice început să-și aibe sfârșitul. Va înceta și războiul, dar anul care a început, va fi oare cel din urmă an de războiu? Și, dacă va fi, cât va dura pacea? Căci, ce a învățat omul acestui veac, din măcelul care a răpit atâtea tinere vieți, care a descomplectat atâtea familii și a pus pe drumul pribegiei atâția muritori, cari nu-și vor mai putea reface căminele niciodată?

În prag de an nou, de peste veacuri, se înalță, azi, mai luminoase ca oricând, cuvintele Mântuitorului: „*Pace vouă, pacea mea las vouă, dar nu cum dă lumea v-o dau vouă!*”

Va fi oare capabil omul acestui veac să înțeleagă pe deplin, cel puțin acum, sensul dumnezeieștilor cuvinte ale lui Iisus Nazarineanul? Dacă da, anul care a început, va putea fi anul mântuirii, iar dacă nu, anul prăbușirii.

Cu aceste gânduri te întâmpinăm an nou și din adâncul inimii noastre dorim să fii binevenit și să aduci adevărata pace în lume, ca și în suflete.

Preot Dr. Iacob Croșiu

An nou bine ai venit

În negura vremilor s'a dus anul 1944, cu toate ale lui suferinți și cu prea, prea puține bucurii. Din nepătrunsul viitorului ai venit tu an nou 1945, asemeni unui copil nevinovat. Prima ta zi a început tot cu masacrul grozav deslănțuind lacrimi amare, moartea sângerând mii și mii de creaturi omenești. Cum vei fi însă, până la sfârșit tu Anule Nou? Câte inimi le vei ferici? Și pe câte le vei zdrobi? Câtă dragoste vei aduce între oameni? Și câtă ură vei mai semăna? Oare vei aduce: pace, armonie între oameni? Sau războiul se va deslănțui și mai crud pe suprafața globului pământesc? Câți vor avea norocul să te treacă vii și câțivor cădea pe brazdă înfrânți și istoviți de mișelia unei lumi rele, cari de mult a uitat că deasupra tuturor este Judecătorul tuturor, de a cărui sentință dreaptă nu scapă nimeni, deoarece pe pământ lucrurile Domnului trebuie cu sfințenie îngrijite, căci El a zis: „fără mine nu veți putea face nimic” (Ioan 15, 10).

An Nou ce vei aduce cu tine? Vei aduce pace? fericire? zile iarăși senine? Vei aduce oare norocul unei vieți mai bune? Ce vei aduce oare? Tu vei fi mai blând, mai bun, mai îndurător, decât ceialalți ani din urmă? Sau poate vei fi și mai crud, secerând și mai cu înverșunare la vieți omenești, fără nici un pic de milă!?

An Nou, în calea ta ce păsești se pleacă genunchii întregii lumi creștine, bătrâni și tineri cu ochi plini de lacrimi; cu lacrămile suferinței, implorându-ți iarăși zile cu soare, zile cu cer senin și fără nici un chin, zile în care bietul suflet omenesc să-și găsească odihna demult pierdută.

An Nou ce păsești cu primii tăi pași în lume, fă ca să coboară peste umerii gârbovi de griji ai bătrânilor, iarăși pacea și bucuria ce altădată o vesteau cu colindele copiii în lume.

Gh. Dalea

Și pe pământ pace...

În sbuciumul vremii de astăzi, Noaptea sfântă a Crăciunului, sărbătoarea cu tainice și indisolubile împletiri de datini străbune și regăsiri creștine, ziua păcii și a nădejzii ne apare mai strălucitoare și mai plină de semnificație, ca altădată.

Măreția acestei sărbători se profilează din peștera rece și întunecoasă a Bethleemului, unde avea să răsară „Soarele dreptății”, care va lumina și încălzi cu lumina divină întreaga suflare omenească.

„Răsăritul cel de sus” a despicat cu razele sale întunerecul păcatului și ne-a luminat calea ce duce spre fericire. Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat pentru a risipi vrăjmășia păgânătății și împărăția păcatului și pentru a reclădi o lume nouă, o împărăție a păcii și a luminii.

Adâncind mai profund, acest unic eveniment al istoriei, nimic nu ne va împiedeca să concludem că nu întâmplarea oarbă a făcut ca Iisus să se nască într-o peșteră rece și murdară, căci conștiința lumii de atunci era tot atât de amorțită de fiorii crimelor și pătată de noroiul fărădelegilor.

În mijlocul acelei peșteri, singură ieslea în care avea să se nască Fiul Omului, era curată și plină cu fân binemirositor, în care sălășluște Iisus Hristos Mântuitorul lumii.

Nu e lipsit de semnificație faptul că sălașul dobitoacelor, locul cel mai murdar a servit de adăpost singurului *Neîntinat* dintre cei născuți din femei.

Cei dintâi care s'au învrednicit a vedea marea minune au fost păstorii. Acești oameni, modești la înfățișare dar curați la suflet, priveau transfigurați de bucurie Pruncul născut din oameni de rând în mijlocul celor de rând. Noul născut printre păstori, avea să fie El însuși Păstorul cel blând al turmei cuvântătoare, care va aduce la staulul mântuirii oile rătăcite.

Atmosfera acelei nopți sfinte, plină de mister și învălăită în haina unei liniști profunde, era întreruptă de glasurile de argint ale cetelor îngerești ce străbăteau până în marginile lumii cântând: „*Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bună învoire!*” Ecoul acestor cuvinte se aude și azi — printre bubuitul tunului și vaietele răniților — ele vestesc omenirii învrăjbite și rătăcite să întroneze pacea și dragostea atât de necesară pentru renașterea omenirii.

Aceleași cuvinte le repetă Biserica; prin ea Iisus vine în fiecare an și bate la porțile sufletului nostru, pentru a fi primit să sălăș-

luiască și să ne îndrumeze spre limanul veciniei.

Dar câți îl primesc? Câți îl înțeleg? Pe cei mai mulți, îndemnul Bisericii la iubire și pace, îi incomodează, iar învățătura creștină o consideră perimată. Cu alte cuvinte, sufletul ca și civilizația contemporană sunt împăgânite. Cataclismul mondial actual să nu ne surprindă căci nu e decât un memento, o chemare la realitate.

De aceea praznicul Nașterii Domnului ne oferă cel mai potrivit prilej de reculegere pentru a reîncepe o viață nouă creștinească.

Cu toții să privim sfânta icoană a Nașterii, peștera, ieslele, păstorii, steaua și cetele îngerești, această minunată imagine ne va da tot atâtea îndemnuri pentru potolirea patimilor, restabilirea păcii și reclădirea unei lumi a virtuților și a jertfei pentru binele comun.

Pr. Prof. Virgil Turcan

Din războiul trecut

Abea după 2 luni decând îndeplineam misiunea de preot militar în războiul trecut la trupele ce operau contra Sărbiei, între cari se aflau majoritatea români de ai noștri dela Reg. 8 honvezi dela Lugoj, complecți cu mulți români deia un Reg. de honvezi din Sibiu, comandantul mă anunță oficios că, curtea marțială a condamnat la moarte 2 români pentru presupusa vină de a-și fi făcut ei leziuni corporale spre a se sustrage de a merge în linia de foc. Formalitatea de condamnare era scurtă. Pe baza dovezilor date de medicii militari, căpitanul judecător, asistat de 2 locotenenți îi condamna repede iar sentința se aproba de generalul comandant. Cruțare nu era, deoarece atât medicii, judecătorul cât și generalul comandant erau unguri cu vădită dușmănie față de români.

Execuția a avut loc Duminică în 20 Iunie 1915. Conform instrucțiunilor date încă în seara zilei de 19 Iunie, am fost îndrumat să intru la cei condamnați să-i pregătesc pentru cele din urmă, unul din cele mai grele roluri ce trebuie să îndeplinească un omil preot pus în fața unor creștini ai săi pe cari numai o noapte îi mai despărțea de o moarte înfiorătoare. Clipele convorbirilor mele cu acești fii ai neamului nostru jertfiți pe altarul rugului de răsbunare al asupritorilor noștri de ieri, nu se pot nici descrie nici închipui. Figurile lor înfrigate de grija morții și a celor rămași acasă, mi-se ivesc înaintea ochilor ori de câte ori tresar la amintirea lor.

Unul mi-a predat cartea de rugăciuni și tot ce avea la el să le trimit soției și copilului de 12 ani. Ce n'aș fi dat să-i pot scăpa, ce fericit aș fi fost dacă le-aș fi putut preschimba osânda măcar în închisoare. Dar cine putea sta împotriva asprimei unei sentințe ungurești, când de sus se dăduse poruncă că neapărat unii trebuiesc executați.

În ziua amintită la orele 9, toate formațiunile militare au trimis delegați în frunte cu ofițeri călări ca să însoțească convoiul de execuție. Căpitanul judecător le-a citit sentința de condamnare la moarte prin împușcare. Cu toată graba ce o arăta grupul ofițerilor cu căpitanul judecător în frunte, am putut scoate din rândurile soldaților înarmați în coloane, pe cei doriți de condamnați ca să-și ia rămas bun dela ei. Am fost de față și la această despărțire, sfâșietoare de suflet și de inimă. Înbrăcat în odăjdi cu o Evanghelie și o Cruce în mână am eșit din închisoare între cei 2 condamnați, am intrat în mijlocul coloanelor nesfârșite de soldați înarmați, iar în jurul nostru s'a format un pătrat de soldați, înaintea lor mergea plutonul de execuție iar în urma noastră corpul ofițerilor cu judecătorul. Lumea din sat privea plângând spre noi; mulți se urcaseră pe acoperișul caselor ca să vadă un convoi mortuar, cu morții mergând pe picioarele lor. Ajunși în fața liniei ferate, coloanele militare s'au tras la o parte iar noi am intrat până lângă dâlma liniei ferate. Cei doi condamnați au sărutat sf. Evanghelie și sf. Cruce și apoi întorși cu fața spre plutonul de execuție au așteptat comanda: foc. Armele ucigătoare din mâna celor 8 trăgători le-a trecut prin cap și prin piept.

Deodată cu plecarea noastră spre locul de execuție, pe o altă cale a și pornit trăsura cu 2 sicrie. I-am ridicat de aici îndată și în cimitirul catolic din satul N. cinci (Slavonia) s'au așezat spre odihnă vecinică acești soldați de prin județul Hunedoara, prohodii creștinește de un preot ce-și îneca plânsul cântându-le vecinica pomenire și cerând dela ceruri răsplată dreaptă pentru moartea lor*).

Pe creștetul celui ce i-a condus pe această Golgotă a pieirii, îndată după această zguduitoare scenă s'au ivit primii fulgi albi, cu toate că nu eram decât la jumătatea zilelor prezise de psalmist. Și, ca o culme a ironiei, cei de acasă au fost anunțați oficios că au murit de boală în spital, iar medicul căpitan, președintele comisiei de medici, care a susținut vinovăția acuzațiilor, a murit departe de Bistrița Năsăudului de

unde era, tocmai la poalele muntelui Lovceu în Muntenegru.

În amărăciunea sufletului meu, am strigat ca prorocul David:

Istovit de grea'ntristare... și zrobit peste măsură,

Și de-a inimei durere, numai răcnet am în gură.

Pr. Nicolae Văleanu

Sfințirea bisericii din Logoj

Prin pastorală de Crăciun P. S. S. Sa episcopul nostru Veniamin a fost cu sufletul de arhipăstor în mijlocul fiilor sufletetești din satele și orașele eparhiei, vestind solfa păcii, dela nașterea Pruncului Iisus.

În anul acesta, la praznicul de bucurie al Nașterii Domnului, arhipăstorul a fost prezent în mijlocul credincioșilor din Logoj, cari L-au chemat să consfințească truda lor și jertfa lor, depuse pentru înnoirea bisericii lor, ce s'a făcut într'o zi de iarnă, ca și inoirile din Ierusalim (Ev. Ioan X: 22-28).

În fața bisericii din Logoj P. S. Sa, însoțit de: P. On. D. Romul G. Ancușa, cons. ref. eparhial, prot. T. Roșca preot și păr. D. Baloni, diacon catedral, — a fost întâmpinat de către păr. protopop trăctual Dr. A. Mițaescu, în fruntea unui sobor de 15 preoți locali și refugiați.

Eram în dimineața unei zile mari. În sufletul logojenilor, cu fețele luminate de măreția praznicului, se încruciau în acea dimineață de ger aspru, multe gânduri. Cu voe și fără voe, gândurile sburau la scene înfloritoare de război, ce ne apasă ființa de patru ani la rând, iar alte gânduri ne trimiteau să trăim clipe înălțătoare lângă ieslea din Vitleem, unde s'a născut Pruncul Iisus, Celce a adus pacea sufletului, pentru Care s'au jertfit atâția mucenici, a căror moaște zac la temelie Bisericii creștine....

Dupăce P. S. Sa îmbracă odăjdiile luminoase în capelă, împarte lucrurile sfinte de pe sf. prestol, fiind ridicate de preoți și astfel se formează o litie impresionantă, ce se îndreaptă către biserică reînviată.

Corul „I. Vidu” înalță în văzduh troparul „Nașterea Ta...”

În fața bisericii arhiereul rostește rugăciunile, pentruca lucrurile mâinilor noastre din aceste clipe mari, să fie învrednicite de a plăcea lui Dumnezeu, și pentruca pomenirea inoirilor ce o săvârșim, să sfințească simțirile sufletelor mulțimei imense de credincioși, cari se apropiuau, cutremurați de măreția clipelor.

După înconjurare, după stropire și mir ungere, intrăm în altar unde se lucrează cele prescrite de rânduiala tipicului, afară de așezarea moaștelor, căci acestea erau pecetluite sub a lespede de marmoră la sfințirea săvârșită acum aproape 200 ani, când s'a zidit această biserică monumentală.

La sfârșitul actului sfințirii arhiereul pășește pe amvon și esclamă:

„Lumina lui Hristos, luminează tuturor”. Dintre capitelurile colonadelor apar raze puternice de lumină, ce converg spre sf. Altar.

*) Numele celor 2 români executați: Ioan Pelchêu și Ioan Cănda (probabil Cădea).

Corul înaltă în slavă melodiile impresionante din concertul religios: „Inoeste-te, inoeste-te noule Ierusalime”.

Pe frescuri se ivesc scene biblice din T. V. și T. N. în cari sunt eternizate ființe spirituale, ieșite din concepția bogată în perspective, a măestrilor Anastasie Demian și N. Ciupe, cari au reușit să producă un curent superior în pictura bizantină.

Portalul deasupra intrărilor precum și cadrele tablourilor în frescă, bogat împodobite în sculptură și auritură, dau impresia exprimată așa de plastic în rugăciunea: „In casa mării Tale stând, Doamne, ni-se pare că stăm în ceruri”....

Se începe sf. liturghie la care P. S. Sa episcopul Veniamin este înconjurat de către un sobor de 17 preoți și diaconi, compus din protopopii: R. Ancușa, Dr. A. Mihaescu, T. Roșca, preoții: M. Jigorea, P. Olde, I. Borza, N. Sintescu, diaconii: P. Lăețiu și D. Băloni, precum și 7 preoți refugiați, cari petrec sf. sărbători în Logoj, departe de ai lor.

Renumitul cor al nemuritorului I. Vidu, dà răspunsurile liturgice, alese cu multă măiestrie de dirijorul prof. C. Stan, care prin studiu și trăire creștinească a reușit să pătrundă în tainele ortodoxiei, ce se bazează pe muzica plină de splendoare.

La priceasnă P. S. Sa părintele episcop pășește în fața credincioșilor, rostind cuvinte de mângâiere duhovnicească și de întărire în credință, în dragoste și în nădejde spre mai bine.

Minunea Nașterii Domnului — spunea arhiereul — o prăznuiește lumea creștină astăzi, cu cântări de laudă, căci prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, se naște o nouă viață a *dragostei*, în lume, prin El se face începutul mântuirii omului căzut în păcate. Prin nașterea Domnului a răsărit în lume *soarele dreptății*, Care ne-a adus *lumina cunoștinței*, peste veacuri... Pacea adusă de corul îngerilor la nașterea din Vitleem, să se sălășuiască în sufletele oamenilor.

Toți să-și plece genunchii în fața ieslei din Vitleem, și în fața altarului reînviat al bisericii, pentruca rugători să se poată împărtăși de darurile sfințitoare ale Pruncului născut pentru mântuirea oamenilor. După ce a arătat darurile aduse omenirii de Nașterea Domnului, precum și importanța Bisericii în decursul veacurilor, care scăpare s'a făcut nouă din neam în neam, laudă râvna credincioșilor lugojeni, cari s'au făcut vrednici să-și împodobească biserica lor, de proporții monumentale, zidită acum 185 ani de înaintașii lor harnici, în frunte cu fostul epitrop și obercneaz Gavrilă Gureanu, care a adus mari jertfe, pentru ridicarea mărețului locaș dumnezeesc ce astăzi face fală întregii biserici ortodoxe române.

P. Sf. Sa arată apoi pe scurt istoricul zidirii bisericii în stil baroc, în proporții așa de mari, din prevedere față de dezvoltarea parohiei în decursul veacurilor. Biserica s'a zidit între anii 1759-1766 și a costat 22,463 florini, folosindu-se 9,597.900 buc. cărămidă în preț de 3316 fl. și 17 crițari, 5486 chible de var, în preț de 1387 fl, iar cele trei clopoté au costat 1148 fl.

Ober Knezul Gavrilă Gureanu ctitorul bisericii ne-a fost epitrop 12 ani, și-a cheltuit aproape toată averea sa la zidire, contribuind cu suma de 5038 fl. aproape a patra parte din toate speșele. Acelaș epitrop și ctitor, cu credință tare și dragoste, dovedită prin fapta față de Biserica, a ridicat pe speșele șale școala confesională

veche pentru creșterea tineretului, jertfind spre acest scop suma de 1000 fl.

Biserica are următoarele dimensiuni: 35 stânjeni lungime, 12 stj. lățime și 10-12 stj. înălțime, iar zidurile au o grosime de 3 m.

În 9 Iulie 1842 un incendiu i-a mistuit acoperișul și frumoasele turle, între 1843-4 a fost restaurată, rămânând cu cele două turnuri redus refăcute și abia între anii 1936-7 au fost reconstruite cum se află astăzi.

Restaurarea a durat 5 ani, speșele s'au acoperit din contribuția bunilor creștini și instituții și din banii bisericii adunați spre acest scop. Asupra parohiei mai grevează o datorie de 5½ mil., care bunii creștini, urmând pilda marilor înaintași, vor căuta să o achite cât mai curând.

P. S. Sa apreciază cu mulțumire sufletească jertfa credincioșilor cari au acoperit din contribuții persoanele, aproape 7 milioane Lei, din cele 19 milioane, cât a costat reînnoirea bisericii lor, distrusă de un incendiu, în timpurile mai vechi.

La contribuțiile benevole s'au remarcat: Soc. Titan-Nădrag cu 1 mil. Lei, Min. Cult cu 380.000 Lei, Soc. Armonia cu 648.000 Lei, Prefectura Județului cu 460.000 Lei, Primăria Logoj cu 315.000 Lei, Banca Naț. cu 250.000 Lei, episcopul I. Lupu cu 300.000 Lei, plus alte ajutoare, pentru cari se aduc mulțumiri și rugăciuni.

Printre mulțimea imensă de credincioși dela această sfântă și înaltă sărbătoare, am remarcat reprezentanții bisericii și episcopiei greco cat., prin demnitarii: Dr. N. Brânzeu vicar și canonic N. Munteanu, apoi D-ții: subprefect Vasiliu, Col. Ghiță, primar. A. Vasile, octogenarul Dr. G. Dobrin, A. Peteanu dir. liceului, N. Bojin, dir. B. N., D. Gal dir. Albinei, precum și alte personalități din Logojul Bredicenilor.

După terminarea sfințirii la prefectură s'a ținut recepție, la care au prezentat P. Sf. Sale omagii, preoțimea ort. și epitropia parohială prin P. Cuc. prot. Dr. A. Mihaescu; în numele bisericii surori P. Cuc. Sa vicarul Dr. N. Brânzeu, în numele armatei Col. Ghiță, în numele județului Subprefect I. Vasiliu, în numele orașului primar Al. Vasile, în numele învățământului și instituțiilor culturale, Dl Dr. A. Peteanu, dir. liceului și președintele Aștrei. Tuturor le-a răspuns P. Sf. Sa în cuvinte simțite, pentru sentimentele exprimate față de instituția pe care o reprezintă.

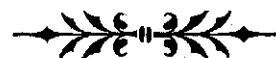
La prefectură a urmat în cerc restrâns masă, la care au luat parte și P. S. Sa episcopul gr. cat. Ioan din Logoj, șefii autorităților și epitropii bisericii, rostindu-se mai multe cuvântări.

După masă P. S. S. L. L. episcopii Veniamin și Ioan, precum și celelalte autorități au luat parte la deschiderea expoziției de pictură și sculptură aranjată de școala de belle-arte, refugiată dela Iași în Făget, cu care ocaziune Dl Insp. al Artelor N. Simionescu a făcut un scurt istoric al școalei,

Seara P. Sf. Sa împreună cu suita s'a reintors la reședință.

Biserica noastră din Logoj va rămâne oază de reconfortare în viața trudită de pe pământ, de unde dorim să ne ridicăm către Cer!

Prot. T. Roșca

Informații

Răscumpărare de felicitări

P. Sf. Sa Episcopul vostru VENIAMIN a răscumpărat îndatinatele felicitări de Crăciun, Anul nou și Sf. Ioan prin dăruirea sumei de 5000 Lei pentru ajutorarea celor lipsiți.

Serbarea Crăciunului în Caransebeș. — În dimineața Ajunului toate străzile erau pline de micuți pițărâi strânsi în paltonașe, strigând voioși cu vocea timidă și piciorușele înghețate: „Bună ziua la Ajun...”. Seara Ajunului a cuprins orașul întreg în mirajul colindelor, cari se înălțau de pe toate străzile.

Prea Sf. Sale Păr. Episcop Veniamin i-a colindat Reuniunea de Cântări și Muzică, și Corul Căminului Cultural.

În ziua întâia de Crăciun a celebrat sf. Liturghie înalt Prea Cuv. Sa, Păr. Arhim. Dr. Laurențiu Busuioc, înconjurat de soborul deja publicat, rostind tot înalt Prea C. Sa o simțită predică.

Răspunsurile liturghie le-a dat Corul Căminului sub dirijarea d-lui Prof. D. Cusma.

Tot în această zi, sf. Liturghie din biserica sf. Ioan din cimitir a fost săvârșită în sobor de P. On. Păr. Prot. Isaia Suru, cu strana formată dintr'un grup de Cucernici Preoți.

În ziua a doua a Crăciunului, a servit Prea Sf. Sa Păr. Episcop Veniamin încadrat într'un impunător sobor.

A cântat corul Reuniunii condus de d-l Căpitan Manole.

Din păstorala rostită de Prea Sf. Sa, schițăm două idei fundamentale: Dragostea, care covârșește toată mintea, pentru care Dumnezeu-Tatăl ne-a trimis pe Fiul său în lume, prilejuindu-ne bucuria acestui Praznic, și nădejdea în bunătatea lui Dumnezeu, care ne va aduce zile mai senine la serbătorirea Crăciunului viitor.

După sf. slujbă, autoritățile și preoțimea din loc au prezentat P. S. Sale Păr. Episcop, în Reședința episcopescă, tradiționalele urări.

Observăm, că în ambele zile, biserica catedrală a fost neîncăpătoare, ceea ce ne dovedește că setea religioasă din om nu poate fi ștearsă și că, în necazuri și nevoi, omul aleargă mai mult la Dumnezeu.

SOBORUL PREOȚILOR CARI SERVESC LA ANUL NOU ȘI BOTEZUL DOMNULUI

ANUL NOU. Liturghie arhierescă la ora 9'30. Slujește Prea Sfinția Sa Episcopul Veniamin cu următorul sobor: înalt Prea Cuv. Arhim. Dr. L. Busuioc, P. C. P. Prot. ic. st. Romul G. Ancușă, P. C. P. Dr. Z. Munteanu, P. C. P. Prot. I. Suru, P. C. Dr. Petru Rezuș, Pr. F. Pop, Pr. Boris Turcanu, Pr. P. Bogoevici, Pr. P. Boțoc, Pr. D. Popescu, Pr. O. Tursa, Pr. Tr. Dobromirescu, Prot. diac. Dr. Mircea Chialda, Diac. D. Băloni, Diac. A. Guvir, Diac. N. Corneanu.

BOTEZUL DOMNULUI. Liturghie athierească la ora 9'30. Slujește Prea Sfinția Sa Episcopul Veniamin cu următorul sobor: înalt Prea Cuv. Arhim. Dr. L. Busuioc, P. C. P. Prot. ic. st. Romul G. Ancușă, Prot. G. Vior, Prot. I. Suru, Prot. T. Roșca, Pr. St. Bololo, Pr. I. Crețiu, Pr. M. Bănescu, Pr. Petru Toma, Pr. Tr. Dobromirescu Pr. I. Bulea, Pr. I. Câmpianu, Prot. diac. Dr. M. Chialda, Diac. D. Băloni, Diac. A. Guvir, Diac. N. Corneanu.

Redactor responsabil Pr. ILIE V. CAMPIANU revizor eparhial

Au apărut în Monitorul Oficial normele de mărirea salariilor funcționarilor publici.

N. R. Pornind dela principiul că Minunea Nașterii ce a străbătut veacurile și a schimbat fața lumii trebuie să persiste cel puțin o săptămână în sufletul nostru, publicăm și în acest număr articole închinare Crăciunului.

Librăria Diecezană nu mai trimite nici un colet prin poștă.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 6425 E. 1944.

Publicație de licitație

Se publică licitație cu oferte scrise pentru vânzarea a cca 400 m³ lemn de lucru din pădurea Episcopiei situată în hotarul comunei Făget și din pădurea mânăstirilor situată în hotarul comunei Sintești — Temerești.

Caietul de sarcini se poate vedea la Consiliul eparhial în orele oficiale.

Licitația va avea loc în ziua de 24 Ianuarie 1945 orele 11 în biroul Consiliului eparhial din Caransebeș, iar ofertele sunt a se înainta până la 20 Ianuarie 1945, Consiliului eparhial din Caransebeș însoțite de garanția de 10% din suma oferită.

Caransebeș, la 28 Decembrie 1944

Consiliul eparhial

ORDIN CIRCULAR

Nr. 6465 B. 1844.

Fiind informați că elevii școalelor primare și secundare din eparhie, sunt împărțșiți în posturile mari, cu Sf. cuminecătură pregătită pentru bolnavi, pe anul întreg, dispunem tuturor catiheților dela școalele primare și secundare din eparhie, ca pe viitor, în ziua împărțșirii elevilor, să săvârșească sf. Liturghie, pregătind sf. cuminecătură pentru împărțșanie.

Caransebeș, la 20 Decembrie 1944.

Episcop:

+ VENIAMIN

Consilier referent:

Pr. Dr. Marcu Bănescu

A V I Z

Se caută la reședința episcopescă din Caransebeș o femeie ajutoare la bucatărie, cinstită și cu purtare morală bună, pe ziua de 15 Ianuarie 1945.

Va avea întreținere și leafă corespunzătoare.

Vor fi preferate văduvele de războiu fără de copii și refugiatele.

Cuc. preoți sunt rugați a ne recomanda o persoană potrivită.

Tiparul Tipografiei Diecezane Caransebeș